

Tadeusz Woźniak, Nie znasz barw wielu kwiatów

Wiele kwiatów ma smak cierpki.
Czemu wszystkie chcesz potępić ?
Choć powiadasz, że żyłeś,
Wielu prawd jeszcze nie znasz.
Nie wiesz nawet, że miłość
Może być tylko jedna.

Nie znasz spraw wielu kwiatów,
Nie znasz barw tylu ludzi.
Ledwie sen ci się zaczął,
Już go pragniesz obudzić.

Nie mów, że chcesz iść donikąd.
Czemu odejść masz tak szybko ?
Nie znasz barw wielu kwiatów,
Nie wiesz, że są tak różne.
Są jaśniejsze niż światło
I ostrzejsze niż róże.

Nie znasz barw tylu kwiatów,
A już chcesz je porzucić.
Jeśli cierń gdzieś cię zakłuł,
Kwiatów nie wiń, lecz ludzi.

Nie mów, że chcesz iść donikąd.
Czemu odejść masz tak szybko?
Nie znasz serc wielu kwiatów,
Choć obrywasz im płatki.
Szukasz ich aromatu,
A on śpi w tym ostatnim.

Nie znasz barw wielu kwiatów,
A już chcesz je porzucić.
Gdy raz chwycisz się wiatru,
Nie potrafisz wrócić.